

**АРТЪР КОНАН ДОЙЛ
КАК КАПИТАН ШАРКИ И
СТИВЪН КРЕДОК СЕ
НАДХИТРИХА ЕДИН ДРУГ**

Част 0 от „Пиратът Шарки“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1973

chitanka.info

Пиратите не бяха само грабители — те бяха плаваща република със свои закони, обичаи и ред. В безкрайните кървави стълкновения с испанците правото като че ли беше на тяхна страна. В опустошителните си набези по крайбрежните градове на Карибско море те извършваха не повече зверства, отколкото испанците по време на нахлуването им в Холандия или в същите тези американски земи на карибските острови.

Пиратският главатар, англичанин или французин, Морган или Гранмон, се считаше в онези времена за достоен човек. Отечеството понякога го познаваше и дори го възхваляваше, ако той се въздържаше от постъпки, дотолкова чудовищни, че да потресат и хората от седемнадесетия век, с тяхната загрубяла съвест. Някои от тези пирати бяха твърде набожни. И до днес се разказва как Соукинс веднъж в неделя изхвърлил заровете зад борда, а Даниел застрелял човек в черквата за богохулство.

Настъпи обаче време, когато пиратските флотилии престанаха да се събират край Тортуга. Появиха се пиратите-единаци, който бяха извън закона. Но дори и при тях се долавяше дисциплина и някакви морални устои; тези първи пирати-единаци — ейвъровци, ингендовци и робъртсовци — все още изпитваха уважение към човешките чувства. Те бяха страшилище за търговците, ала морякът можеше да очаква пощада от тях.

Но те на свой ред отстъпиха място на по-кръвожадни и отчаяни разбойници, които открито заявяваха, че са обявили война на цялото човечество, и се кълнях да не щадят и да не чакат пощада от никого. За тези пирати до нас са достигнали оскъдни сведения. Те не са писали мемоари, а и не са оставили никакви други следи, освен почернените от времето, покрити с кървави петна отломки, понякога изхвърляни от вълните на Атлантика. За тяхната „дейност“ може да се съди само по дългия списък на корабите, отплавали и незавърнали се в пристанищата си.

Като се ровим из старите хроники, твърде рядко намираме известия за някой съдебен процес, който повдига крайчето на забулващата завеса и открива хора, поразяващи ни със своята безсмислена жестокост. Сред тези хора бяха Нед Лоу, шотландецът Хоу и злодеят Шарки, чиято въгленочерна шхуна „Щастливо избавление“

бе известна от бреговете на Нюфаундленд чак до устието на Ориноко като мрачен предвестник на страдания и гибел.

За едновременния пиратски кораб почистването на дъното беше съвсем необходимо. Изключителната бързоходност му позволяваше не само да догонва търговските кораби, но и да се спасява от преследването на военните. Невъзможно беше обаче да се запазят прекрасните му ходови качества без редовно, поне веднъж в годината, да се почиства дъното от дългата брада от водорасли и от мидената кора, която тъй бързо се образуваше по дъното на кораба в тропическите морета.

В такива случаи Шарки се освобождаваше от излишния товар и вкарваше кораба в някой тесен морски залив, в който той след отлив оставаше на плитко; после към мачтите на кораба прикрепяха скрипци, с тяхна помощ го накланяха на една страна и старателно изтъргваха дъното му от носа до кърмата.

През тези седмици на почистване корабът беше, разбира се, беззащитен, но, от друга страна, до него можеше да се промъкне само кораб, не по-голям от черупка. За потягането на кораба се избираше потайно и закътано място и всъщност голяма опасност не съществуваше.

Пиратските капитани бяха толкова самоуверени, че често, като оставяха при корабите си надеждни хора, отиваха с лодка на лов или най-често посещаваха някое отдалечено градче, където вземаха ума на жените с контешките си дрехи и с галантността си или отваряха на пазарния площад буре с вино и заплашваха да застрелят всеки, който откаже да пие с тях.

Понякога, макар и рядко, пиратите се появяваха дори в такива големи градове като Чарлстън, разхождаха се по улиците, дрънчейки със саби и скандализираха порядъчните колонисти. Наистина, такива набези невинаги минаваха безнаказано.

Веднъж например неканените посетители накараха губернатора Мейнард да излезе от кожата си. Той отрязва главата на Черната Брада и я набучи на върха на бушприта. Но обикновено пиратът можеше да закача когото си ще, да се перчи пред всекиго и да гуляе с проститутките, докато стане време за завръщане на кораба.

Само един пират никога не престъпваше границите на цивилизования свят — това беше зловецът Шарки от шхуната

„Щастливо избавление“. Възможно е причината за това да бе мрачният му нрав и склонността му към уединение. Но най-вероятно Шарки просто знаеше колко добре е известен по крайбрежието и не се съмняваше, че появата му ще накара възмутеното население да го нападне, колкото и силно да е охраняван. Затова никога не се показваше в градовете.

Когато корабът му отиваше на ремонт, Шарки го оставяше под грижите на домакина Нед Холоуей, родом от Нова Англия, а сам тръгваше с лодка на дълга експедиция — понякога, както се говореше, за да закопае своя дял от плячката, а понякога на лов за диви бикове в Хаити. Опушеното месо на тези животни му осигуряваше провизии за целия следващ рейс. В такива случаи почистената вече шхуна приближаваше към уговореното място, за да вземе на борда си капитана и неговия улов.

Жителите на островите живееха с надеждата, че някога при подобни обстоятелства ще хванат Шарки. И ето веднъж в Кингстън Дойде вест, даваща повод да се организира експедиция за залавянето на Шарки.

Вестта донесе един стар дървар, който попаднал в ръцете на пирата, но по някакво пиянско хрумване на Шарки бил пуснат на свобода, макар пребит и със счупен нос. Сведенията на дърваря бяха скорошни и точни. Пиратите почистваха „Щастливо избавление“ край Торбек, на югозападното крайбрежие на Хаити. Шарки с четирима моряци ловуваше на отдалечения остров Ла Ваш.

Кръвта на стотиците убити от него моряци зовеше за мъст и сега като че ли този зов нямаше да остане без отговор.

Губернаторът сър Едуард Комптън, гърбонос, червендалест мъж, свика на таен съвет коменданта и кмета. Той недоумяваше и си блъскаше главата как да използва предоставилата му се възможност. Единственият военен кораб се намираще твърде далеч — в Джемпстаун. Това бе стар, тромав пощенски кораб, който нито можеше да догони морския разбойник в открито море, нито пък да се промъкне в плиткото заливче. В Кингстън и Порт Роял имаше укрепления и артилеристи, но за такава експедиция не достигаха пехотинци.

Можеше да се организира отряд от жителите на Кингстън — мнозина от тях изпитваха непримирима, кървава омраза към Шарки. Но как би завършил такъв поход? Хората на Шарки бяха много и

всички — отчаяно смели. Разбира се, да се залови Шарки с четиримата му спътника беше лека работа, стига да бъдеха открити. Но опитайте се да ги намерите на такъв голям горист остров като Ла Ваш, с неговите диви планини и непроходими джунгли!

Беше обещана награда всекиму, който намери успешно решение. В резултат на това при губернатора се яви човек, който имаше готов своеобразен план. Нещо повече, той се наемаше да го изпълни сам.

Този човек беше Стивън Кредок — пуританин, свърнал преди много години от правия път. Издънка на почтен салеми род, той беше доказал с осъдителните си дела какви последствия може да има прекалената суровост на тази религия. С всичката сила и енергия, наследена от добродетелните си прадеди, той се отдаваше на порока. Кредок се отличаваше с изобретателност, безстрашие и необичайна упоритост при достигане на поставената цел. Още в дните на неговата младост лошата му слава бе обиколила цялото крайбрежие на Америка.

Това бе същият онзи Кредок, когото във Виржиния бяха осъдили на смърт за убийството на вождата на индианското племе семиноли. И макар че избегна наказанието, всички знаеха, че е подкупил свидетелите и е дал рушвет на съдията.

По-късно той стана търговец на роби и даже, както загатваха, пират. В залива Бенин името му пробуждаше най-мрачни спомени. Натрупал най-сетне състояние, той се върна на Ямайка, заседна там и се отдаде на безпътица. Такъв беше този кокалест, суров и опасен човек, който се яви при губернатора със своя план за унищожаването на Шарки.

Сър Едуард го прие без особен ентузиазъм. Макар и да беше подочул, че този човек се е поправил, губернаторът виждаше в негово лице черната овца, която можеше да развали цялото му малобройно стадо. Затова зад тънката завеса на официално съдържаната вежливост Кредок веднага почувствува недоверие.

— Можете да не се страхувате от мен, сър — каза той. — Аз не съм какъвто бях по-рано. Неотдавна, след много черни години, отново видях светлина. Това стана благодарение на помощта, оказана ми от преподобния Джон Саймънс от нашата църква. Ако се нуждаете от духовна подкрепа, сър, беседите с него ще ви доставят удоволствие.

Губернаторът, който принадлежеше към епископалната църква, високомерно вирна брадичка пред посетителя-пуритан:

— Мистър Кредок, вие сте дошли тук, за да разговаряме за Шарки.

— Този Шарки е олицетворение на гнева — продължи Кредок. — Той твърде високо е вирнал клюна си. Светият дух ми довери, че ако успея да клъцна тоя клюн и да унищожа злодея, то това благочестиво дело ще изкупи много мои отстъпления от вярата в миналото. Той ми подсказа и план, с който ще постигна неговата гибел.

Губернаторът беше много заинтригуван. Луничавото лице на госта изразяваше решителност. В края на краищата той бе все пак моряк, закален в битките, и ако наистина гореше от желание да изкупи миналото си, то по-подходящ човек за тази мисия не би могло да се намери.

— Това е много опасна работа, мистър Кредок — забеляза губернаторът.

— Ако загина, смъртта ми ще изличи спомена за разгулния ми живот. Аз имам твърде много да изкупувам.

Губернаторът не беше в състояние да възрази на Кредок.

— В какво се състои вашият план? — попита губернаторът.

— Навярно сте чували, че шхуната на пирата „Щастливо избавление“ е била регистрирана в нашето пристанище Кингстън?

— Да, тя принадлежеше на мистър Кодрингтън и беше заграбена от Шарки, защото беше по-бързоходна от неговата стара гемия. Пиратът след това потопи своя кораб, като му проби бордовете — отговори сър Едуард.

— Точно така. Но вие надали знаете, че мистър Кодрингтън има същата такава шхуна, „Бялата роза“, която тъкмо сега стои в нашето пристанище. Тази шхуна толкова прилича на „Щастливо избавление“, че ако я нямаше бялата ѝ линия, никой не би ги различил.

— Добре! Но какво от това? — попита силно заинтересуваният губернатор с вид на човек, който всеки миг може да бъде осенен от необикновена идея.

— С помощта на този кораб пиратът ще ни падне в ръцете.

— А как именно?

— Ще залича линията на „Бялата роза“ и всичко по нея ще наглася като на „Щастливо избавление“. После ще се отправя към

остров Ла Ваш, където Шарки е на лов за диви бикове. Когато ни види, той неизбежно ще вземе нашия кораб за своя и ще се качи на борда — на път към гибелта си.

Планът беше смешно прост, но въпреки това губернаторът допусна, че би могъл да се увенчае с успех. Без каквото и да е било колебание той разреши на Кредок да предприема всичко, което смята необходимо за достигане на набеязаната цел. И все пак сър Едуард не беше настроен твърде оптимистично. Неведнъж дотогава се бяха опитвали да хванат Шарки, но всеки път пиратът се оказваше колкото хитър, толкова и жесток. Ала този кокалест пуритан с черното си минало беше не по-малко коварен и жесток.

Надхитряването между двама такива мъже като Шарки и Кредок пробуждаше у губернатора комарджията, макар да съзнаваше, че рискува. Той подкрепи и насърчи Кредок, както би ободрил своя кон или петел-борец.

Преди всичко трябваше да се бърза, тъй като почистването на шхуната можеше да завърши и пиратите щяха да побързат да излязат в морето. Работата беше малко, а помощници — колкото искаш, така че още на следващия ден „Бялата роза“ излезе в открито море. Много от моряците в Кингстън познаваха силуета и такелаж на пиратската шхуна, но нито един от тях не намери ни най-малка разлика между нея и „Бялата роза“. Бордовата линия беше заличена, мачтите и рейте опушени, за да се придаде на шхуната вид на мрачен и патил скитник. На едно от платната бе пришита огромна кръпка с форма на ромб.

Екипажът се състоеше от доброволци — много от тях на времето бяха плавали под командата на Стивън Кредок. Помощник-капитанът Джошуа Хърт, стар търговец на роби, който беше съпровождал Кредок в не едно от странстванията му, откликна и сега на поканата на своя бивш главатар.

Шхуната летеше по Карибско море. При вида на платното с ромбовидна кръпка всички корабчета се разбягваха наляво и надясно като подплашена във вир пъстърва. На четвъртия ден привечер, на пет мили североизточно от тях, се показва нос Абаку.

Петия ден вечерта те хвърлиха котва в залива Търтил на остров Ла Ваш, където ловуваха Шарки и четиримата му другари. Гъста гора покриваше острова. Палмите и храсталаците се спускаха към тясната ивица сребрист пясък, която като сърп очертаваше брега. На шхуната

вдигнаха черен флаг и червен вимпел, но от брега не последва никакъв отговор. Кредок напрягаше очи с надежда, че ей сега ще види как от брега се отделя платноходка, управлявана от Шарки. Нощта мина, мина и денят и още една нощ, но нямаше и следа от онези, които искаха да примамят в клопката. Изглежда „Бялата роза“ бе закъсняла и пиратите се бяха омели от тук.

На следната сутрин Кредок слезе на брега, за да провери предположението си. Това, което видя, го успокои. Съвсем близо до брега имаше струпани наскоро насечени дърва за опушване на месо. Около тях висяха парчета пушено говеждо. Пиратската шхуна не бе взела своите провизии. Следователно, ловците все още се намираха на острова.

Но защо не се показваха? Може би бяха разбрали, че това не е техният кораб? Или ловуваха навътре в острова и не очакваха пристигането на шхуната си? Кредок се губеше в догадки. В това време се появи индианец-кариб и съобщи, че пиратите са на острова. Техният лагер, каза той, е на разстояние един ден път. Пиратите отвлекли жена му, а него набили — по кафявата му кожа личаха червени ивици. Враговете на пиратите са негови приятели и той е готов да ги заведе до бивака на ловците.

Кредок не можеше да иска нищо по-добро. На следната сутрин той потегли заедно с водача-кариб начело на малък въоръжен до зъби отряд. Цял ден те се промъкваха през гъсталаците, катереха се по скалите и напредваха към самото сърце на пустинния остров. Ту тук, ту там намираха следи от ловците — кости от убит бик или стъпки край блатото, а по едно време, надвечер, им се причуха далечни изстрели.

Нощта прекараха под дърветата и при първите проблясъци на изгрева отново тръгнаха на път. По обяд видяха дървени колиби. Тук, както уверяваше карибът, бил бивакът на ловците. Но колибите бяха пусти, наоколо цареше тишина. Несъмнено обитателите им бяха на лов и щяха да се върнат едва привечер. В околните храсти Кредок и хората му направиха засада. До вечерта никой не дойде и те прекараха напразно още една нощ в гората. Тук повече нямаше какво да се прави и Кредок реши, че след двудневно отсъствие е време да се връщат на шхуната.

Обратният път по направената вече пътека се оказа по-лек. Още до вечерта стигнаха залива и видяха кораба си закотвен на същото място. Лодката им се намираше в храстите, където я бяха изтеглили, преди да навлязат в гората. Те я спуснаха във водата, натиснаха веслата и се отправиха към шхуната.

— Май не ви провървя, а? — провикна се Джошуа Хърт, когато лодката се приближи към трапа.

Помощникът очакваше Кредок на кърмата. Лицето му беше бледно.

— Бивакът беше пуст, но Шарки все още може да дойде тук — каза Кредок, като слагаше крак върху трапа.

На палубата се чу смях.

— Мисля — каза помощникът, че е по-добре нашите хора да останат в лодката.

— Това пък защо?

— Като се качите на борда, сър, ще разберете защо.

Помощникът говореше на пресекулки, с някакъв странен глас.

Кръв нахлу в лицето на Кредок.

— Какви са тия номера, мистър Хърт? — изрева той, качвайки се по трапа. — Как смееете да заповядвате на моя екипаж?

Но едва прекрачил фалшборда и сложил крак на палубата, някакъв брадат тип, когото Кредок никога не бе виждал на кораба, неочаквано издърпа пистолета от пояса му. Кредок го хвана за ръката, но в същия миг стоящият до него му взе сабята.

— Какви са тия шеги? — завика Кредок, като се оглеждаше яростно. Хората от екипажа, застанали по палубата на малки групи, се подсмиваха и си шепнеха, но никой не му се притече на помощ. С един бегъл поглед Кредок забеляза, че моряците са облечени в някакви необикновени дрехи: едни се перчеха в дългополи костюми за езда, други — в кадифени кафтани, а под коленете на трети се развяваха разноцветни ленти. С една дума, приличаха по-скоро на контета, отколкото на моряци.

Гледайки комедиантските им фигури, Кредок се удари с юмрук по челото, за да се увери, че не сънува. Палубата бе далеч по-мръсна, отколкото в деня, когато бе слязъл на брега. От всички страни го гледаха чужди, почернели от слънцето лица. Той не познаваше никого от тези хора, освен Джошуа Хърт. Нима някой бе пленил кораба му по

време на неговото отсъствие? А дали обкръжаващите го не са пирати, хора на Шарки? При тази мисъл той се хвърли към борда, за да скочи в лодката, но начаса го помъкнаха към кърмата и го напъхаха в отворената врата на собствената му каюта.

И тук всичко изглеждаше по-иначе, различно от онази сутрин, когато замина. И подът, и таванът, и мебелите бяха други. Обстановката при него беше проста и строга. Тук всичко тънеше в разкош и мръсотия: богатите кадифени завеси бяха покрити с петна от вино, ламперията от скъпо дърво бе нашарена от куршуми.

На масата лежеше огромна карта на Карибско море. Над нея с пергел в ръка се бе надвесил бледолик мъж. Той носеше кожена шапчица и кафтан от дамска с цвят на червено вино. Дори луничките на Кредок побледняха, когато видя дългия тесен нос с високо изрязани ноздри и очи с червени клепащи, неподвижно вперени в него с насмешката на играч, притиснал противника си до стената.

— Шарки? — възкликна Кредок.

Тънките устни на Шарки се разтегнаха и той избухна в писклив смях.

— Глупак! — закрещя той и като се наклони напред, заби острието на пергела в рамото на Кредок. — Долно нищожество, будала тъпоумен! И ти си намислил да се мериш с мен!

Не толкова болката, колкото презрението в гласа на Шарки предизвикаха у Кредок изблик на див бяс. Той яростно зави, скочи върху пирата и започна ожесточено да го бие и рита. Шестима здравеняци с мъка го отмъкнаха и притиснаха към пода между парчетата от счупената маса. Това бяха все избягали каторжници и всеки от тях бе дамгосан. Шарки не сваляше от Кредок презрителния си поглед. Кредок отчаяно се гърчеше, на устата му се показва пяна. Изведнъж отвън се чу силен трясък и уплашени гласове.

— Какво става? — попита Шарки.

— Простреляха лодката с гюлле. Онези се наквасиха.

— Нека се квасят — рече пиратът. — Сега, Кредок, знаеш къде се намиращ: ти си на борда на моя кораб „Щастливо избавление“ и си напълно в моя власт. Познавах те като храбър моряк, мошенико, много преди да станеш сухопътен лицемер. Тогава ръцете ти не бяха почисти от моите. Виж какво, или незабавно ще подпишеш този договор,

както стори помощникът ти, и ще се присъединиш към нас, или ще те изхвърля зад борда, където вече цопна екипажът ти.

— Къде е корабът ми? — попита Кредок.

— Лежи на дъното на залива.

— А хората ми?

— И те там.

— Тогава хвърлете и мене при тях.

— Прережете му сухожилията и го изхвърлете зад борда! — заповяда Шарки.

Многобройни груби ръце помъкнаха Кредок по палубата, а Холоуей вече измъкна кортика си, за да осакати пленника. Неочаквано бързешком от каютата си излезе Шарки. Лицето му гореше от възбуда.

— Можем да довършим това псе и по-чисто — викна той. — Да се задавя със солена вода, ако не ми хрумна, великолепен план! Оковете го и го хвърлете в трюма! А ти, Холоуей, намини при мен, да ти разкажа какво съм измислил.

И така Кредок, окован във вериги, цял в синини и рани, както телесни, така и душевни, бе хвърлен в трюма. Той не можеше да помръдне ни крак, ни ръка, но в жилите му пулсираше неукротимата кръв на северняка. Суровата душа на Кредок се стремеше към достоен край, който поне отчасти да изкупи греховете му в миналото. Цялата нощ той лежа прикован към скосеното дъно на шхуната. По шумния плясък на водата и скърцането на шпангоута разбра, че корабът е излязъл в открито море и с пълен ход плава на някъде.

На разсъмване някой пропълзя към него по купчините платна.

— Донесох ром и сухари — чу той гласа на бившия си помощник. — Капитан Кредок, с това аз рискувам живота си.

— Ти ли им помогна да ми направят клопката? — прекъсна го Кредок. — Скъпо ще ти струва това.

— Направих го с опрян в гърба нож...

— Бог да прости твоята слабост, Джошуа Хърт. Как попадна в лапите им?

— Работата е там, капитан Кредок, че в деня, когато вие отидохте в гората, пристигна вече почистеният пиратски кораб. Взеха ни на абордаж. Надвиха ни бързо, защото бяхме малцина, а и най-добрите ни хора бяха с вас. Заклаха някои от нашите и те бяха най-щастливите.

По-сетне изтезаваха другите. Що се отнася до мен, отървах кожата си, като станах пират.

— Нима потопиха кораба ни?

— Потопиха го и едва тогава Шарки и хората му, които са ни наблюдавали от крайбрежните храсталаци, се върнаха на „Щастливо избавление“. Оказа се, че при последния рейс гротреята му се е сцепила, закърпили са я с парче дърво, а Шарки, като видял, че нашата рея е невредима, веднага заподозрял нещо нередно. Накрая решил да ни подмами в същия капан, който му готвехме ние.

Кредок горчиво простена.

— Как не забелязах, че гротреята им е привързана? — измърмори той. — А къде отиваме?

— Вървим на северозапад.

— На северозапад! Значи се връщаме в Ямайка!

— Със скорост осем възела.

— Не знаеш ли какво се канят да правят с мен?

— Не знам. Да бяхте само подписали договора...

— Ни думам повече, Джошуа Хърт! Стига! Твърде често съм пренебрегвал спасението на душата си.

— Както искате! Направих всичко, което можах. Прощавайте!

Цялата нощ и целия следващ ден шхуната „Щастливо избавление“ летеше, гонена от източните пасати, а Стивън Кредок лежеше в тъмния трюм и търпеливо се занимаваше с оковите на ръцете си. Накрая успя да измъкне едната си ръка, макар че си нарани няколко пръста, но колкото и да се мъчеше, не можа да измъкне другата. Глезените на краката му бяха оковани още по-здраво.

С часове той слушаше плясъка на водата и разбра, че са вдигнали всички платна на шхуната, за да използват пасата. В такъв случай вероятно са вече близо до Ямайка. Какво ли е намислил Шарки? Какво се кани да прави с пленника? Кредок стисна зъби и се закле, че ако на времето беше станал злодей по собствено желание, то сега не ще го заставят със сила да тръгне по пътя на злото.

На следната сутрин Кредок усети, че част от платната са свалени и под лекия бриз, духнал откъм носа, корабът бавно поема друг курс. Наклонът на кораба и шумовете по палубата подсказваха на опитния моряк какво става горе. Честите промени в курса говореха, че шхуната маневрира близо до брега и се насочва към някакво определено място.

Следователно вече са стигнали Ямайка. Но какво ще правят пиратите там?

Внезапно палубата гръмна от приветствени викове, после над главата на Кредок прокълнтя оръдеен залп, а през водното пространство долетя далечен тътен на други оръдия. Кредок приседна и се заослушва. Нима корабът е започнал сражение? Но пиратското оръдие изгърмя само веднъж и макар в отговор да се чуха много залпове, до него не стигна характерният звук на попадението.

Ако това не е бой, то трябва да е салют! Но кой би посрещнал Шарки, пирата Шарки, със салют? Това би сторил само друг пиратски кораб.

В пълно недоумение Кредок отново се залови с другата окова, която все още стискаше дясната му китка.

Изведнъж отвън се чуха стъпки. Кредок едва успя да намотае веригата около свободната си ръка, когато вратата се отвори и влязоха двама пирати.

— Ей, дърводелецо, къде е чукуът? — попита единият от тях, в чието лице Кредок позна огромния домакин. — Свали оковите от краката му. А украшенията по ръцете му остави — така ще е по-сигурно.

Действайки с чука и длетото, дърводелецът свали оковите от краката му.

— Какво ще правите с мене? — попита Кредок.

— Като се качиш горе, ще видиш.

Морякът го сграбчи за ръката и грубо го помъкна към стълбата. Кредок вдигна глава: над него сияеше квадрат синьо небе, разсечен от бизанмачтата, окичена с развени флагове. При вида им на Стивън Кредок му секна дъхът. Флаговете бяха два и единият от тях — флагът на Британия — се вееше над „Веселия Роджър“: символът на честта над символа на злодейството.

Кредок стоеше в пълно недоумение, но силен тласък в гърба го подгони нагоре по стълбите. Като стъпи на палубата, той видя, че на червения вимпел също плющи флагът на Британия, а всички въжета са окичени с гирлянди.

Значи някой е изтръгнал кораба от ръцете на пиратите? Но това бе съвсем невероятно, защото пиратите се бяха налепили по левия борд и възторжено размахваха шапки. Сред всички най-ярко се

открояваше помощникът-рenegат. Той стоеше на самия край на полубата и неистово жестикулираше. Кредок хвърли поглед през борда, видя кого приветствуваха и мигновено осъзна цялата сериозност на положението.

Откъм левия борд, приблизително на една миля разстояние белееха къщите и укрепленията на Порт Роял. Над всички покриви се вееха знамена. Отпред се виждаше проливът между скалите, който водеше в пристанището на Кингстън. Там, на разстояние не повече от четвърт миля, се носеше в борба с лекия ветреца малък ветроходец. На върха на мачтата му се развяваше британският флаг и всичките му възжета бяха окичени. Палубата му гъмжеше от хора, които махаха шапки и викаха за поздрав. На общия тъмен фон аленееха и мундири на гарнизонни офицери.

В миг Кредок разбра каква е работата. Шарки, дяволски коварният и нагъл пират, разиграваше ролята на победител, предназначена за Кредок. В чест на Кредок гърмяха салюти и се развяваха флагове. Към „Щастливо избавление“ бързаше ветроходът с губернатора, коменданта и цялото началство на острова, за да приветствуват него — Кредок. Още десетина минути и ветроходът ще бъде в обсега на оръдията на „Щастливо избавление“, а Шарки ще направи такъв голям удар, какъвто досега не се е присънвал на ни един пират.

— Изведете го напред! — извика Шарки, щом Кредок се появи съпроводен от Холоуей и дърводелеца. — Амбразуриите засега дръжте затворени! Прекарайте всички оръдия на левия борд и бъдете готови за залп! Още два кабелта и те са наши.

— Те като че ли завиват — каза боцманът.

— Май са ни познали.

— Без паника — отсече Шарки и впи поглед в Кредок. — Ей, ти, застани тук... ето тук, за да те видят и познаят. Хвани се с една ръка за вантите, а с другата размахвай шапка. Хайде, шавай, или ще ти пръсна мозъка. Нед, я го погъделичкай с върха на ножа. Е-е, ще размахаш ли шапка? Още веднъж, Нед... Ей, стреляйте! Дръжте го!

Но беше вече късно. Разчитайки на веригите, домакинът изпусна за секунда ръката на Кредок, който в същия миг се изскубна от ръцете на дърводелеца. Под град от куршуми Кредок скочи зад борда и заплува. Уличиха го един-два пъти, но за да се убие храбър и силен

човек, твърдо решил да доведе докрай замисленото дело и едва тогава да умре, трябват повечко куршуми. Кредок плуваше отлично и въпреки кървавата дия, която оставяше след себе си, разстоянието между него и пиратския кораб бързо се увеличаваше.

— Мускет! Дайте ми мускет! — крещеше Шарки и свирепоругаеше.

Той беше прославен стрелец и железните му нерви никога не го подвеждаха в критична минута. Чернокосата глава, която ту се издигаше на гребена на вълната, ту се спускаше надолу, вече се намираще на половината път до ветрохода. Шарки дълго се прицелва, преди да натисне спусъка. Когато изстрелът се раздаде, плувецът се изправи, махна предупредително с ръка към ветрохода и викът му отекна из целия залив. Ветроходът припряно обърна и бордовият залп на пирата не го настигна.

С мрачна усмивка, в смъртна агония Стивън Кредок бавно потегли към дъното, където го чакаше златно пясъчно ложе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.